

Regeringens proposition till Riksdagen om godkännande av vissa bestämmelser i konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I denna proposition föreslås att riksdagen godkänner den i Rom den 10 mars 1988 ingångna konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet. Konventionen grundar sig i huvudsak på samma principer som 1970 års Haagkonvention om förhindrande av olagligt besittningstagande av luftfartyg (FördrS 62/1971) och 1973 års Montrealkonvention om förebyggande av olagliga handlingar mot säkerheten inom den civila luftfarten (FördrS 56/1973).

Genom föreliggande konvention eftersträvas att även brott av internationell natur mot sjöfartens säkerhet skall kunna straffas i en konventionsstat eller att personer som gjort

sig skyldiga till sådana brott skall kunna utlämnas för lagföring i en annan konventionsstat. Konventionen gäller gärningar som sker ombord på fartyg som framförs eller är avsett att framföras i, genom eller från vattnen som ligger utanför en stats territorialhav.

Meningen är att konventionen skall ratificeras och ratifikationsinstrumentet deponeras hos Internationella sjöfartsorganisationens generalsekreterare genast efter det att riksdagen har godkänt de konventionsbestämmelser som kräver riksdagens samtycke. Konventionen träder i kraft för Finlands del nittio dagar efter deponeringen av ratifikationsinstrumentet.

ALLMÄN MOTIVERING

1. Inledning

I oktober 1985 kapades det italienska kryssningsfartyget Achille Lauro under en resa mellan Alexandria och Port Said. Denna händelse riktade uppmärksamheten på att det inte fanns någon konvention som syftade uttryckligen till att bekämpa sådan terrorism som riktar sig mot sjöfarten. Förenta Nationernas generalförsamling bad i december 1985 Internationella sjöfartsorganisationen (IMO) att undersöka terroristaktioner ombord och rekommendera lämpliga åtgärder för att förhindra sådana aktioner. Vid IMO:s rådsmöte i november 1986 presenterade Egypten, Italien och Österrike ett gemensamt konventionsutkast. IMO tillsatte en för alla IMO:s medlemmar öppen arbetsgrupp för att granska utkastet. Arbetsgruppen behandlade utkastet vid två sammanträden, varefter utkastet granskades av IMO:s juridiska kommitté hösten 1987. Finland deltog i arbetet på konventionen och i diplomatkonferensen om konventionen i Rom den 1—10 mars 1988.

Konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet antogs vid konferensen den 10 mars 1988. Konventionen grundar sig i huvudsak på samma åtala-eller-utlämna-princip som 1970 års Haagkonvention om förhindrande av olagligt besittningstagande av luftfartyg (FördrS 62/1971) och 1973 års Montrealkonvention om förebyggande av olagliga handlingar mot säkerheten inom den civila luftfarten (FördrS 56/1973).

Föreliggande konvention har trätt i kraft internationellt den 1 mars 1992. Konventionen har tillträtts av 32 stater och den har undertecknats av 20 stater. Finland undertecknade konventionen den 18 mars 1988.

1. Nuläge

Strafflagens reviderade kap. 34 om allmänfarliga brott (578/1995) trädde i kraft den 1 september 1995. I kapitlet ingår bestämmelser bl.a. om trafiksabotage (2 §), grovt sabotage (3 §) och kapning av fartyg (11 §). Enligt regeringens proposition om ändring av strafflagen (RP 94/1993 rd) har lagreglerna skrivits bl.a. med tanke på ett godkännande av konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet.

Bestämmelsen om trafiksabotage i 34 kap

2 § strafflagen gäller samtliga trafikmedel som används i väg-, spår-, vatten- och lufttrafik. I paragrafen straffbeläggs gärningar som förstör, skadar eller ändrar ett trafikmedel eller dess tillbehör eller en trafikled, en trafikordning eller någon annan trafikutrustning. Det är även straffbart att lämna oriktig information om något som angår trafiken, att utöva våld mot en person i ett trafikmedel eller på en flygplats eller en person som sköter trafikledningsuppgifter eller att hota en sådan person med våld. En gärning betraktas som trafiksabotage om den är ägnad att förorsaka allmän fara för liv eller hälsa i trafiken och om den, bedömd som helhet, inte är ringa.

En gärning betraktas som grovt sabotage enligt 34 kap. 3 § strafflagen om den utsätter en stor mängd människor för allvarlig fara för liv eller hälsa, om den på grund av den hotande skadans långvarighet, omfattning eller någon annan orsak utsätter någon viktig samhällsfunktion för synnerligen allvarlig fara eller om den begås under krig eller andra undantagsförhållanden. Dessutom skall brottet, bedömt som en helhet, vara grovt.

Bestämmelsen om kapning av fartyg i 34 kap. 11 § strafflagen gäller luftfartyg och fartyg i handelssjöfart. Den som med våld eller hot om våld obehörigen ingriper i manövreringen av ett sådant fartyg eller bemäktigar sig ett sådant fartyg på ett sätt som äventyrar flyg- eller sjösäkerheten skall dömas till straff för kapning av fartyg. Om kapningen har medfört endast obetydlig fara skall gärningsmannen dömas för de andra brott som gärningen innefattar.

I regeringens proposition (RP 94/1993 rd) konstateras att 34 kap. 11 § strafflagen inte skall tillämpas på krigs-, tull- eller polisfartyg eller på fartyg som är permanent förankrade i havsbotten. Bestämmelsen motsvarar definitionen av fartyg i artikel 1 i konventionen och avgränsningen av konventionens tillämpningsområde i artikel 2.

Strafflagens reviderade kap. 1 om tillämpningsområdet för finsk straffrätt (626/1996) trädde i kraft den 1 september 1996. Enligt 1 kap. 7 § strafflagen tillämpas finsk lag på brott som begås utanför Finland och vars straffbarhet oberoende av lagen på gärningsorten grundar sig på en internationell överenskommelse som är förpliktande för Fin-

land eller på någon annan författning eller bestämmelse som är internationellt förpliktande för Finland (internationellt brott). Enligt universalprincipen kan alltså finsk lag tillämpas på dessa internationella brott oberoende av straffbarheten enligt lagstiftningen på gärningsorten.

I förordningen om tillämpningen av 1 kap. 7 § strafflagen (627/1996) bestäms närmare om tillämpningen av detta lagrum. De brott som universalprincipen skall tillämpas på räknas upp. Meningen är att brotten i föreliggande konvention skall införas i förteckningen då konventionen träder i kraft för Finlands del.

Till konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet hör ett protokoll om bekämpande av brott mot säkerheten för fasta plattformar på kontinentalsockeln. Protokoll har trätt i kraft internationellt den 1 mars 1992. Det har tillträtts av 31 stater och har undertecknats av 19 stater. Finland har inte undertecknat protokollet.

I praktiken kan de flesta gärningarna som omfattas av protokollet straffas i Finland med stöd av gällande bestämmelser, huvudsakligen enligt strafflagens kap. 21 om brott mot liv och hälsa, kap. 25 om brott mot fri-

heten och kap. 35 om skadegörelse. Utlämning av gärningsman till ett land som begär utlämning är i fråga om de grövsta brotten även möjlig enligt finsk lagstiftning. Finsk lagstiftning uppfyller sålunda i praktiken protokollets syften i huvuddrag. Ett genomförande av protokollet i Finland förutsätter dock sådana lagändringar som tills vidare inte har ansetts vara ändamålsenliga.

2. Beredningen av ärendet

Justitieministeriet, inrikesministeriet, handels- och industriministeriet, sjöfartsstyrelsen, redarföreningar och sjöfartsorganisationer har hörts under arbetets gång innan konventionen undertecknades 1988. Utlåtandena förordade ett undertecknande av konventionen.

Propositionen har beretts som tjänsteuppdrag vid utrikesministeriet. Förslaget har varit på remiss i justitieministeriet, inrikesministeriet och trafikministeriet.

3. Propositionens verkningar

Propositionen har varken ekonomiska eller organisatoriska konsekvenser.

DETALJMOTIVERING

1. Konventionens innehåll

Artikel 1. Enligt denna artikel avser i konventionen med "fartyg" alla slags farkoster som inte är permanent förankrade vid havsbotten. Begreppet innefattar bärplansbåtar, ubåtar och andra flytande farkoster. Huruvida ett fartyg kan drivas av egen kraft eller måste bogseras, saknar betydelse. Detta betyder att även anordningar som avses bli förankrade i havsbotten kan omfattas av konventionen så länge de inte förankrats.

Artikel 2. I artikel 2 avgränsas konventionens tillämpningsområde så att det inte omfattar örlogsfartyg och inte heller fartyg som ägs eller nyttjas av en stat då det används som hjälpfartyg inom marinen eller som tull- eller polisbåt. Fartyg som inte längre används för sjöfart och fartyg som har lagts upp hör inte heller till tillämpningsområdet. Med uttrycket fartyg som inte längre används för sjöfart avses bl.a. förtöjda fartyg

som permanent används som restaurang eller hotell. Enligt punkt 2 i artikeln påverkar ingenting i denna konvention immuniteten för örlogsfartyg och andra statsfartyg som nyttjas för icke-kommersiella ändamål.

Artikel 3. I artikel 3, punkt 1 a—1 g, räknas de gärningar upp som parterna har åtagit sig att kriminalisera.

Enligt punkt 1 a begås en brottslig handling om någon rättsstridigt och uppsåtligt, genom våld eller hot om våld eller genom hot av annat slag, tar ett fartyg i besittning eller utövar kontroll över det.

I punkterna 1 b—e räknas sådana gärningar upp som är straffbara om de är ägnade att äventyra fartygets säkerhet. Dylika gärningar är t.ex. våldshandlingar mot någon ombord på fartyget. Våldshandlingen skall dock riktas mot en person som fullgör uppgifter av väsentlig betydelse för säkerheten till sjöss, t.ex. befälhavaren, styrmannen eller telegrafisten. Våld mot passagerare eller t.ex. mot

fartygets restaurangpersonal är rekvisit för allvarligt brott, men utgör inte som sådant ett brott enligt punkt 1 b.

Att skada fartyget eller fartygets last eller att förstöra fartyget är likaså straffbart. Det är också straffbart att på ett fartyg placera eller låter placera en anordning eller ett ämne som kan förstöra fartyget eller tillfoga fartyget eller dess last skada. Vidare är det kriminellt att förstöra eller allvarligt skada anläggning för sjöfartsnavigering eller allvarligt störa användningen av en sådan anläggning. Ar skadan på fartyget eller lasten ringa är konventionen inte tillämplig. Konventionen gäller skadegörelse som sannolikt äventyrar fartygets säkerhet, t.ex. situationer där någon har orsakat hål i skrovet på fartyget, skadat fartygets manöverinstrument eller orsakat risk för brand eller explosion ombord.

Enligt punkt 1 f är det straffbart att meddela uppgift som äventyrar fartygets säkerhet. Enligt punkt 1 g begås en brottslig handling även av den som skadar eller dödar någon i samband med brott eller försök till brott som anges i punkterna a - f. Härvid åsyftas även andra personer än sådana som är viktiga för säkerheten till sjöss.

En gärning enligt punkt 1 a i artikeln skall straffas enligt strafflagens 34 kap. 11 § om kapning av fartyg. I regeringens proposition (RP 94/1993 rd) sågs i fråga om denna paragraf att bestämmelsen uttryckligen grundar sig på Romkonventionen om sjöfartens säkerhet som Finland har undertecknat.

Strafflagens 34 kap. 2 § om trafiksabotage och 3 § om grovt sabotage gäller handlingar enligt punkterna b, c, e och f. Enligt propositionen om ändring av strafflagen (RP 94/1993 rd) anges i fråga om 34 kap. att man i arbetet med kriminaliseringen av dessa handlingar uttryckligen har beaktat bl.a. bestämmelserna i föreliggande konvention och godkännandet av den.

Handlingarna som avses i punkt 1 d i artikeln skall behandlas som försök till trafiksabotage eller grovt sabotage. Om det anses att handlingen inte ens utgjort ett straffbart försök, skall den i alla fall straffas med stöd av 34 kap. 9 § strafflagen som förberedelse till allmänfarligt brott.

I de fall som avses i punkt 1 g är, förutom de redan nämnda bestämmelserna i 34 kap., även bestämmelserna i strafflagens 21 kap. om brott mot liv och hälsa (578/1995) tillämpliga.

I artikel 3, punkt 2 a och 2 b, fastställs att en brottslig handling begås även av den som försöker att begå något av de brott som anges i punkt 1 eller som anstiftar eller medverkar till ett sådant brott.

Enligt artikel 3, punkt 2 c, är det straffbart att hota att begå något av de brott som anges i punkt 1 b, 1 c och 1 e, om hotet är ägnat att äventyra fartygets säkerhet. Detta omfattar även situationer där det för straffbarhet enligt nationell lagstiftning krävs att hotet syftar till att förmå en fysisk eller juridisk person att utföra eller avstå från en handling.

Artikel 3, punkt 1 b, gäller våldshandlingar och att hota med våld på det sätt som avses i punkt 2 c är straffbart enligt strafflagens 34 kap. 2 § om trafiksabotage. Ett hot om att förstöra eller skada fartyget, dess last eller anläggning för navigeringen eller att allvarligt störa användningen av sådan anläggning kan ibland innebära att verkställandet av själva gärningen inleds så att detta kan betraktas som försök till brott. Straffbarheten för handlingar som föregår ett egentligt försök och som avses i punkterna c och e skall enligt finsk lagstiftning närmast bedömas enligt strafflagens 25 kap. 7 § om olaga hot och 8 § om olaga tvång (578/1995).

Artikel 4. Enligt artikel 4, punkt 1, äger konventionen tillämpning om fartyget används i internationell sjöfart. Detta kommer i fråga när fartyget framförs eller enligt sin planerade resväg är avsett att framföras i eller till vatten utanför den yttre gränsen för en enskild stats territorialhav eller dess territorialhavs sidogränser mot intilliggande stater. När avsikten är att framföra ett fartyg utanför ifrågakvarande kuststats territorialhav är konventionen tillämplig även på handlingar som utförs innan fartyget har kommit utanför territorialhavet. I regeringens proposition (RP 94/1993 rd) konstateras i fråga om 34 kap. 11 § strafflagen att denna bestämmelse är mera omfattande än konventionen, eftersom den inte förutsätter att fartyget är i internationell trafik. Inte heller 34 kap. 2 § strafflagen förutsätter internationell trafik.

Enligt punkt 2 i artikel 4 är det fråga om ett internationellt brott där konventionen är tillämplig, om den som har begått brottet eller misstänks för detta påträffas inom territorium tillhörigt någon annan stat som är part, även om konventionen inte äger till-

lämpning enligt punkt 1.

Artikel 5. Enligt konventionen åtar sig parterna att belägga de brott som anges i artikel 3 med lämpliga straff och därvid beakta brottens allvarliga karaktär.

Strafflagen fastställer minst fyra månader och högst fyra år fängelse för trafiksabotage. För grovt sabotage och kapning av fartyg är straffet minst två år och högst tio år fängelse. Det kan anses att dessa straffsatser beaktar brottens allvarliga karaktär enligt konventionen.

Artikel 6. Artikel 6 i konventionen behandlar frågan om när straff enligt artikel 3 kan utmätas i en konventionsstat. Enligt punkt 1 åligger det en stat att vidta sådana åtgärder som behövs för att den skall kunna utöva sin domsrätt i fråga om de brott som anges i artikel 3 när brottet har begåtts mot eller ombord på ett fartyg som för den statens flagga, inom den statens territorium eller av en medborgare i den staten. Enligt punkt 2 kan parterna dessutom införa domsrätt i fråga om dessa brott när gärningsmannen är statslös och har hemvist i den staten, när brottet riktas mot en medborgare i den staten eller när brottet har begåtts för att försöka tvinga denna stat att utföra eller avstå från någon handling. Punkterna 1 och 2 i denna artikel innebär också att parterna erkänner varandras jurisdiktion i de angivna fallen.

Enligt punkt 3 skall en part som har infört i punkt 2 nämnd domsrätt underrätta Internationella sjöfartsorganisationens generalsekretärer om detta.

Enligt punkt 4 skall parterna vidta nödvändiga åtgärder för att kunna utöva sin domsrätt beträffande de i artikel 3 angivna brotten i de fall då den som är misstänkt uppehåller sig inom den partens territorium och den inte utlämnar honom till någon av de stater som är parter och som har infört domsrätt i överensstämmelse med punkterna 1 och 2 i artikel 6. Av denna bestämmelse följer att de i konventionen angivna brotten skall betraktas som s.k. internationella brott.

Enligt 1 kap. 7 § strafflagen tillämpas finsk lag på brott som begås utanför Finland och vars straffbarhet oberoende av lagen på gärningsorten grundar sig på en internationell överenskommelse som är förpliktande för Finland eller på någon annan författning eller bestämmelse som är internationellt förpliktande för Finland (internationellt brott) (universalprincipen). Närmare bestämmelser

om tillämpningen av denna paragraf har utfärdats genom förordningen om tillämpningen av 1 kap. 7 § strafflagen (627/1996). Det är meningen att till förordningen föga de brott som anges i konventionen när konventionen träder i kraft för Finlands del.

Enligt artikel 6, punkt 5, utesluter konventionen inte att en stat utsträcker sin straffrättsliga domsrätt enligt nationell lag till även andra situationer än de som avses i punkterna 1—3. De jurisdiktionsregler som omnämns i punkterna 1—3 i artikeln utgör sålunda inte någon uttömmande förteckning. De andra parterna behöver dock inte erkänna andra regler än dessa.

Artikel 7. Enligt punkt 1 i artikel 7 förbinder sig parterna att i enlighet med sin lagstiftning säkerställa närvaron av en gärningsman eller en misstänkt gärningsman som uppehåller sig inom den partens territorium under den tid som behövs för att inleda straffrättsligt förfarande eller utlämningsförfarande. Ett villkor är att det finns sådana bevis för personens delaktighet som berättigar till åtgärderna enligt den nationella lagstiftningen i den staten. Enligt punkt 2 förbinder sig en part inom vars territorium en gärningsman eller en misstänkt person uppehåller sig dessutom att göra en preliminär undersökning av omständigheterna i enlighet med sin egen lagstiftning.

I 1 kap. 3 § tvångsmedelslagen (450/1987) bestäms om förutsättningar för anhållande och i 1 kap. 8 § om häktningförutsättningar i Finland. Andra åtgärder som kan användas är reseförbudet enligt 2 kap. 1 § eller kvarhållandet enligt 6 kap. 1 § tvångsmedelslagen. I 31 § lagen om utlämning för brott (456/1987) bestäms att en person får tas i förvar även om en framställning om utlämning ännu inte har inkommit.

I punkt 3 i artikeln bestäms om de rättigheter som en person har när han eller hon blir föremål för de åtgärder som anges i punkt 1. En person har härvid rätt att utan dröjsmål sätta sig i förbindelse med en företrädare för sin hemstat.

Enligt punkt 4 utövas de nämnda rättigheterna i enlighet med lagar och bestämmelser i vistelsestaten, under förutsättning att de i punkt 3 angivna rättigheterna fullständigt tillgodoses på detta sätt. I nationell lagstiftning kan man sålunda närmare reglera tillvägagångssättet för kontakten med en företrädare för hemstaten. Också i konsularavtal som Finland ingått finns närmare bestäm-

meler om sådan kontakt.

Enligt punkt 5 skall en stat som är part omedelbart underrätta de stater som har infört domsrätt i överensstämmelse med artikel 6, punkt 1, när den har tagit en person i förvar. Likaså skall resultatet av en preliminär undersökning rapporteras snarast och staten skall även ange huruvida den avser att utöva domsrätt i fallet. I Finland reglerar 20 § lagen om polisens personregister (509/1995) utlämnandet av uppgifter till utlandet.

Artikel 8. I artikeln ingår bestämmelser om de rättigheter som befälhavaren på ett fartyg som är registrerat i en stat som är part ("flaggstaten") har att till myndigheterna i varje annan stat som är part (den "mottagande staten") överlämna en person som befälhavaren skäligen misstänker för att ha begått något av de i artikel 3 nämnda brotten. Avsikten med denna bestämmelse är att den misstänkta terroristen skall kunna överlämnas så snart som möjligt till myndigheterna hos en part. Att transportera en terrorist till flaggstaten, som eventuellt kan ligga längre bort, kunde äventyra säkerheten ombord. I artikeln ingår även bestämmelser om den mottagande statens skyldighet att acceptera överlämnandet, om befälhavarens skyldighet att överlämna bevismaterialet och om överlämnande av gärningsmannen till flaggstaten.

Artikel 9. Enligt artikel 9 påverkar ingenting i konvention folkrättens regler om staters behörighet att utöva domsrätt ombord på fartyg som inte för deras flagga. Artikel 27 i Förenta Nationernas havsrättskonvention (FördrS 49 - 50/1996) innehåller bestämmelser om straffrättslig jurisdiktion ombord på utländskt fartyg. Artiklarna 17—26 i havsrättskonventionen innehåller likaså jurisdiktionsregler.

Artikel 10. Enligt denna artikel skall den stat som är part och inom vars territorium man påträffar den som har begått brott eller misstänks för brott, ha skyldighet att utan undantag och oberoende av om brottet begåtts inom dess territorium eller inte utan dröjsmål överlämna fallet till behöriga myndigheter för åtalsprövning, om den inte utlämnar honom eller henne. I punkt 2 bestäms att personen skall tillförsäkras en rättvis behandling under alla skeden i förfarandet.

Lagen om utlämning för brott (456/1970) reglerar utlämning från Finland av gärningsmän. Enligt konventionen är utlämning och

utredning på nationella myndigheters försorg alternativa förfaranden. Om man till följd av den finska lagstiftningen om utlämning inte kan bifalla en begäran om utlämning, skall de finska myndigheterna lagföra brottet i enlighet med artikel 10.

Artikel 11. Artikeln hänvisar till utlämningsavtal mellan stater som är parter. De brott som anges i artikel 3 anses vara utlämningsbara och parterna åtar sig att uppta sådana brott bland de utlämningsbara brotten i varje framtida utlämningsavtal mellan dem.

I artikeln ingår även bestämmelser om förfarandet efter det att en stat mottagit en begäran om utlämning. Om en stat som är part erhåller konkurrerande utlämningsframställningar skall den utlämnande staten ta vederbörlig hänsyn till särskilt flaggstatens intressen och förpliktelser. Den utlämnande staten skall även bedöma huruvida den misstänktes rättigheter enligt artikel 7, punkt 3, kan tillgodoses.

Artikel 12. Denna artikel innehåller en bestämmelse om parternas skyldighet att lämna varandra största möjliga bistånd. Biståndet lämnas i överensstämmelse med eventuella avtal om ömsesidigt bistånd som kan finnas mellan dem eller enligt parternas nationella lag.

Avtal som avses i denna artikel är t.ex. de bilaterala avtal som Finland ingått med Australien, Ryssland, Estland och Lettland. Lagen om internationell rättshjälp i straffrättsliga ärenden (4/1994) reglerar förfarandet vid lämnande av och begäran om rättshjälp.

Artikel 13. I denna artikel ingår bestämmelser om parternas skyldighet att samarbeta för att förhindra de brott som anges i artikel 3. Denna skyldighet skall uppfyllas särskilt genom utbyte av upplysningar i enlighet med respektive nationella lagstiftning. En part skall även vidta alla tänkbara ansträngningar för att fartyget som varit föremål för brottet skall kunna fortsätta sin färd.

Artikel 14. Enligt denna artikel skall varje stat som är part och som på goda grunder har anledning befara att ett brott som anges i artikel 3 kommer att begås, lämna alla uppgifter som den innehar till de stater som den förmodar kommer att utöva domsrätt i överensstämmelse med artikel 6.

Artikel 15. I punkt 1 i konventionen finns regler om de uppgifter som en part skall inge till Internationella sjöfartsorganisationens generalsekreterare så snabbt som möjligt. Dessa uppgifter gäller omständigheterna

vid brottet, åtgärder som vidtagits enligt artikel 13, punkt 2, samt åtgärder som vidtagits mot den som har begått brottet eller misstänks för detta.

Artikel 16. I artikel 16 finns bestämmelser om skiljeförfarande. Om en tvist mellan två eller flera stater som är parter om tolkningen eller tillämpningen av konventionen inte kan biläggas genom förhandlingar inom rimlig tid, skall tvisten hänskjutas till skiljedom på begäran av någon av parterna i tvisten. Om parterna inom sex månader från dagen för begäran om skiljedom inte kan enas om skiljedomsförfarandet, kan vilken part som helst hänskjuta tvisten till Internationella domstolen. Enligt punkt 2 i artikeln kan varje stat vid tidpunkten för undertecknandet eller då den samtycker till att vara bunden av konventionen reservera sig mot skiljeförfarandet eller Internationella domstolens behörighet eller mot båda förfarandena.

Finland har erkänt Internationella domstolens domsrätt i förhållande till varje annan stat som godtar samma förpliktelse (FördrS 29/1958). Bestämmelser om tvister mellan stater om tolkningen och tillämpningen av ett avtal ingår i flera bilaterala och multilaterala överenskommelser som Finland har ingått. Av hävd har Finland understött att obligatoriska tvistlösningsklausuler intas i såväl bilaterala som multilaterala överenskommelser. I allmänhet har dessa vanliga tvistlösningsregler inte ansetts höra till området för lagstiftningen eller kräva riksdagens samtycke på annat sätt.

Artikel 17. Denna artikel innehåller bestämmelser om undertecknande, anslutning samt godkännande och ratifikation. Finland undertecknade konventionen den 18 november 1988 med förbehåll för ratifikation.

Artikel 18. Denna artikel innehåller bestämmelser om ikraftträdandet. Enligt punkt 1 träder konventionen i kraft nittio dagar efter den dag då femton stater antingen har undertecknat den utan förbehåll för ratifikation eller godkännande eller deponerat ett ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument. Konventionen har trätt i kraft internationellt den 1 mars 1992.

I förhållande till en stat som deponerar ett ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument efter ikraftträdandet träder konventionen, enligt punkt 2, i kraft nittio dagar efter dagen för en sådan deponering.

Artikel 19. Artikeln innehåller bestämmelser om uppsägning av konventionen. Konvention kan sägas upp av en stat som är part vid vilken tidpunkt som helst efter ett år från den dag då konventionen träder i kraft för den staten. Uppsägningen skall ske genom deponering av ett uppsägningsinstrument hos Internationella sjöfartsorganisationens generalsekreterare och uppsägningen träder i kraft ett år, eller den längre period som kan anges i uppsägningsinstrumentet, efter det att generalsekreteraren mottagit uppsägningen.

Artikel 20. Artikeln reglerar tillvägagångssättet vid ändring av konventionen. En konferens kan sammankallas av Internationella sjöfartsorganisationen i syfte att se över eller ändra konventionen. Om en tredjedel eller tio av staterna, beroende på vilket antal som är högst, begär att en konferens skall sammankallas, skall Internationella sjöfartsorganisationens generalsekreterare sammankalla en konferens i syfte att se över eller ändra konventionen.

Artikel 21. Denna artikel reglerar generalsekreterarens skyldigheter.

Artikel 22. I denna artikel fastställs konventionens autentiska texter.

2. Ikraftträdande

Konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet trädde i kraft internationellt den 1 mars 1992. För en stat som deponerar sitt ratifikations-, godkännande- eller anslutningsinstrument efter detta träder konventionen i kraft nittio dagar efter deponeringen.

3. Behovet av riksdagens samtycke

Den straffrättsliga legalitetsprincipens viktigaste beståndsdelar finns inskrivna i 6 a § regeringsformen (969/1995). Till dessa hör kravet att gärningar som skall straffas som brott måste inskrivas i lag. Detta innebär att en internationell utfästelse, enligt vilken Finland förbinder sig att kriminalisera någon handling eller några handlingar, hör till området för lagstiftningen och kräver riksdagens samtycke.

Enligt artikel 3 i konventionen förbinder sig en stat som är part att kriminalisera de handlingar som uppräknas i artikeln och enligt artikel 5 förbinder sig en stat som är part att belägga brotten med lämpliga straff

och därvid beakta brottens allvarliga karaktär. I artikel 6 fastställs de brott som en stats domsrätt skall utsträckas till. Artiklarna 3, 5 och 6 i konventionen innehåller bestämmelser som i fråga om sitt sakinnehåll har satts i kraft i samband med det andra skedet av totalrevideringen av strafflagen (578/1995) genom bestämmelserna om allmänfarliga brott i 34 kap. strafflagen samt genom revideringen av tillämpningsområdet för den finska strafflagen (626/1996).

Aven om sakinnehållet i den finska strafflagstiftningen numera motsvarar förpliktelserna enligt konventionen, förutsätter godkännandet av konventionen samtycke av riksdagen, eftersom konventionen innehåller bestämmelser som hör till området för lagstiftningen. Detta motsvarar grundlagsutskottets ståndpunkt i utlåtandet GrUU 19/1995 rd. Enligt detta skall det uttryckligen vara riksdagen som fattar beslutet om att anta en överenskommelse när man använder en ik-

raftträddandelag med sakinnehåll. I samband med behandlingen av protokollet för bekämpande av våldsbrott på flygplatser som används för civil luftfart i internationell trafik har grundlagsutskottet också fastställt att bestämmelser av denna typ hör till området för lagstiftningen i den bemärkelse som avses i 33 § regeringsformen och att riksdagens samtycke behövs trots att strafflagstiftningen redan tidigare ändrats för att harmoniera med den internationella överenskommelsens bestämmelser (GrUU 4/1998 rd).

Med stöd av vad som anförts ovan och i enlighet med 33 § regeringsformen föreslås,

att Riksdagen godkänner de bestämmelser som kräver Riksdagens samtycke i den i Rom den 10 mars 1988 ingångna konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet.

Helsingfors den 11 september 1998

Republikens President

MARTTI AHTISAARI

Utrikesminister *Tarja Halonen*

(Översättning)

**KONVENTION
FÖR BEKÄMPANDE AV BROTT MOT
SJÖFARTENS SÄKERHET**

De stater som är parter i denna konvention,

SOM TAR HÄNSYN TILL syftena och principerna i Förenta Nationernas stadga om upprätthållandet av internationell fred och säkerhet samt främjandet av vänskapliga förbindelser och samarbete mellan staterna,

SOM SÄRSKILT ERKÄNNER att alla har rätt till liv, frihet och personlig säkerhet, såsom angetts i den allmänna förklaringen om de mänskliga rättigheterna och den internationella konventionen om medborgerliga och politiska rättigheter,

SOM AR DJUPT ÖROADE över att det i hela världen förekommer ett ökande antal terrordåd av alla slag, vilka äventyrar eller kräver oskyldiga människoliv, sätter grundläggande friheter på spel och allvarligt kränker människors värdighet,

SOM BEAKTAR att rättsstridiga handlingar mot sjöfartens säkerhet äventyrar säkerheten för personer och egendom, allvarligt drabbar sjöfarten samt undergräver det förtroende som världens folk hyser för sjöfartens säkerhet,

SOM BEAKTAR att förekomsten av sådana handlingar väcker stor oro inom hela det internationella samfundet,

SOM AR ÖVERTYGGADE om att det föreligger ett starkt behov av att utveckla internationellt samarbete mellan staterna när det gäller att utforma och vidta effektiva och praktiska åtgärder för att förhindra alla rättsstridiga handlingar mot sjöfartens säkerhet samt för att lagföra och bestraffa personer som begått sådana handlingar,

SOM ÅBEROPAR Förenta Nationernas generalforsamlings resolution 40/61 den 9 december 1985, vilken bl.a. "uppmärksammar alla stater att unilateralt och i samarbete med

**CONVENTION FOR THE SUPPRESSION
OF UNLAWFUL ACTS AGAINST THE
SAFETY OF MARITIME NAVIGATION**

The States Parties to this Convention,

Having in mind the purposes and principles of the Charter of the United Nations concerning the maintenance of international peace and security and the promotion of friendly relations and cooperation among States,

Recognizing in particular that everyone has the right to life, liberty and security of person, as set out in the Universal Declaration of Human Rights and the International Covenant on Civil and Political Rights,

Deeply concerned about the world-wide escalation of acts of terrorism in all its forms, which endanger or take innocent human lives, jeopardize fundamental freedoms and seriously impair the dignity of human beings,

Considering that unlawful acts against the safety of maritime navigation jeopardize the safety of persons and property, seriously affect the operation of maritime services, and undermine the confidence of the peoples of the world in the safety of maritime navigation,

Considering that the occurrence of such acts is a matter of grave concern to the international community as a whole,

Being convinced of the urgent need to develop international co-operation between States in devising and adopting effective and practical measures for the prevention of all unlawful acts against the safety of maritime navigation, and the prosecution and punishment of their perpetrators,

Recalling resolution 40/61 of the General Assembly of the United Nations of 9 December 1985 which, *inter alia*, "urges all States unilaterally and in co-operation with

såväl andra stater som berörda FN-organ bidra till att successivt undanröja de orsaker som ligger bakom internationell terrorism och att ägna särskild uppmärksamhet åt alla förhållanden, innefattande kolonialism, rasism och förhållanden som innebär talrika och uppenbara kränkningar av mänskligt rättigheter och grundläggande friheter samt utländsk ockupation, som kan ge upphov till internationell terrorism och äventyra internationell fred och säkerhet",

SOM VIDARE ERINRAR OM att resolution 40/61 "otvetydigt fördömer såsom kriminella alla gärningar, metoder och former av terrorism, var de än utförs och av vem de än utförs, innefattande sådana som äventyrar vänskapliga förbindelser mellan staterna och deras säkerhet",

SOM AVEN ERINRAR OM att Internationella sjöfartsorganisationen genom resolution 40/61 anmodades att "undersöka problemet med terrorism ombord på eller mot fartyg i syfte att avge rekommendationer om lämpliga åtgärder",

SOM TAR HÄNSYN TILL resolution A.584(14), antagen den 20 november 1985 av Internationella sjöfartsorganisationens församling, vilken uppmanade till utveckling av åtgärder för att förhindra rättsstridiga handlingar som hotar säkerheten för fartyg och deras passagerare och besättning,

SOM ANMÄRKER att handlingar som begås av besättningen och som hänför sig till normal skeppsdisciplin ligger utom ramen för denna konvention,

SOM BEKRAFTAR önskvärden av att göra en översyn av regler och normer som gäller förebyggande och bekämpning av rättsstridiga handlingar mot fartyg och personer ombord på fartyg, i syfte att vid behov uppdatera dem, och som därför med tillfredsställelse noterar de av Internationella sjöfartsorganisationens utskott för sjöfartens säkerhet rekommenderade åtgärderna för att förhindra rättsstridiga handlingar mot passagerare och besättning ombord på fartyg,

SOM VIDARE BEKRAFTAR att frågor, som inte regleras i denna konvention, även i fortsättningen skall regleras genom folkrättsregler och principer,

SOM ERKÄNNER behovet av att alla stater, vid bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet, noga iakttar folkrättens regler och principer,

HAR KOMMIT ÖVERENS OM följande.

other States, as well as relevant United Nations organs, to contribute to the progressive elimination of causes underlying international terrorism and to pay special attention to all situations, including colonialism, racism and situations involving mass and flagrant violations of human rights and fundamental freedoms and those involving alien occupation, that may give rise to international terrorism and may endanger international peace and security",

Recalling further that resolution 40/61 "unequivocally condemns, as criminal, all acts, methods and practices of terrorism wherever and by whomever committed, including those which jeopardize friendly relations among States and their security",

Recalling also that by resolution 40/61, the International Maritime Organization was invited to "study the problem of terrorism aboard or against ships with a view to making recommendations on appropriate measures",

Having in mind resolution A.584(14) of 20 November 1985, of the Assembly of the International Maritime Organization, which called for development of measures to prevent unlawful acts which threaten the safety of ships and the security of their passengers and crews,

Noting that acts of the crew which are subject to normal shipboard discipline are outside the purview of this Convention,

Affirming the desirability of monitoring rules and standards relating to the prevention and control of unlawful acts against ships and persons on board ships, with a view to updating them as necessary, and, to this effect, taking note with satisfaction of the Measures to Prevent Unlawful Acts against Passengers and Crews on Board Ships, recommended by the Maritime Safety Committee of the International Maritime Organization,

Affirming further that matters not regulated by this Convention continue to be governed by the rules and principles of general international law,

Recognizing the need for all States, in combating unlawful acts against the safety of maritime navigation, strictly to comply with rules and principles of general international law,

Have agreed as follows:

Artikel 1

Vid tillämpning av denna konvention avses med "fartyg" alla slags farkoster som inte är permanent förankrade vid havsbotten, innefattande bärplansbåtar och svävare, ubåtar och andra flytande farkoster.

Artikel 2

1. Denna konvention är inte tillämplig på
 - a) örlogsfartyg; eller
 - b) fartyg som ägs eller nyttjas av en stat då det används som hjälpfartyg inom marinen eller för tull- eller polisändamål; eller
 - c) fartyg som inte längre används för sjöfart eller som har lagts upp.
2. Ingenting i denna konvention påverkar immuniteten för örlogsfartyg och andra statsfartyg som nyttjas för icke-kommersiella ändamål.

Artikel 3

1. En brottslig handling begår den som rättsstridigt och uppsåtligen
 - a) genom våld eller hot om våld eller genom hot av annat slag tar ett fartyg i besittning eller utövar kontroll över det; eller
 - b) utför en våldshandling mot någon ombord på ett fartyg, om gärningen är ägnad att äventyra fartygets säkerhet; eller
 - c) förstör ett fartyg eller tillfogar ett fartyg eller dess last skada som är ägnad att äventyra fartygets säkerhet; eller
 - d) på ett fartyg placerar eller låter placera, oavsett på vilket sätt, en anordning eller ett ämne som kan förstöra fartyget eller tillfoga fartyget eller dess last skada som äventyrar eller är ägnad att äventyra fartygets säkerhet; eller
 - e) förstör eller allvarligt skadar anläggning för sjöfartsnavigering eller allvarligt stör användningen av en sådan anläggning, om gärningen är ägnad att äventyra ett fartygs säkerhet; eller
 - f) meddelar uppgift som han vet är falsk och därigenom äventyrar ett fartygs säkerhet; eller
 - g) skadar eller dödar någon i samband med brott eller försök till brott som anges i a—f.
2. En brottslig handling begår även den som
 - a) försöker att begå något av de brott som anges i punkt 1; eller
 - b) anstiftar någon till att begå något av de

Article 1

For the purposes of this Convention, "ship" means a vessel of any type whatsoever not permanently attached to the sea-bed, including dynamically supported craft, submersibles, or any other floating craft.

Article 2

1. This Convention does not apply to:
 - (a) a warship; or
 - (b) a ship owned or operated by a State when being used as a naval auxiliary or for customs or police purposes; or
 - (c) a ship which has been withdrawn from navigation or laid up.
2. Nothing in this Convention affects the immunities of warships and other government ships operated for non-commercial purposes.

Article 3

1. Any person commits an offence if that person unlawfully and intentionally:
 - (a) seizes or exercises control over a ship by force or threat thereof or any other form of intimidation; or
 - (b) performs an act of violence against a person on board a ship if that act is likely to endanger the safe navigation of that ship; or
 - (c) destroys a ship or causes damage to a ship or to its cargo which is likely to endanger the safe navigation of that ship; or
 - (d) places or causes to be placed on a ship, by any means whatsoever, a device or substance which is likely to destroy that ship, or cause damage to that ship or its cargo which endangers or is likely to endanger the safe navigation of that ship; or
 - (e) destroys or seriously damages maritime navigational facilities or seriously interferes with their operation, if any such act is likely to endanger the safe navigation of a ship; or
 - (f) communicates information which he knows to be false, thereby endangering the safe navigation of a ship; or
 - (g) injures or kills any person, in connection with the commission or the attempted commission of any of the offences set forth in subparagraphs (a) to (f).
2. Any person also commits an offence if that person:
 - (a) attempts to commit any of the offences set forth in paragraph 1; or
 - (b) abets the commission of any of the

brott som anges i punkt 1 eller på något annat sätt medverkar till ett sådant brott; eller

c) hotar att begå något av de brott som anges i punkt 1 b, c och e, om hotet är ägnat att äventyra ifrågavarande fartygs säkerhet och, om så krävs enligt bestämmelserna i nationell lag, syftar till att förmå en fysisk eller juridisk person att utföra eller avstå från en handling.

Artikel 4

1. Denna konvention äger tillämpning om fartyget framförs eller enligt sin planerade resväg är avsett att framföras i, genom eller från vatten utanför den yttre gränsen för en enskild stats territorialhav eller dess territorialhavs sidogränser mot intilliggande stater.

2. I fall då konventioner inte äger tillämpning enligt punkt 1, kan den likväl tillämpas när den som har begått brottet eller misstänks för detta påträffas inom territorium tillhörigt någon annan stat som är part än den stat som avses i punkt 1.

Artikel 5

Varje stat som är part skall belägga de brott som anges i artikel 3 med lämpliga straff och därvid beakta brottens allvarliga karaktär.

Artikel 6

1. Varje stat som är part skall vidta sådana åtgärder som kan vara nödvändiga för att den skall kunna utöva sin domsrätt i fråga om de brott som anges i artikel 3 när brottet har begåtts

a) mot eller ombord på ett fartyg som förde den statens flagga vid tidpunkten för brottet; eller

b) inom den statens territorium, innefattande dess territorialhav; eller

c) av en medborgare i den staten.

2. En stat som är part kan införa domsrätt i fråga om vilket som helst av dessa brott också när

a) brottet har begåtts av en statslös person som har hemvist i den staten; eller

b) en medborgare i den staten grips, hotas, skadas eller dödas i samband med brottet; eller

c) brottet har begåtts vid försök att tvinga denna stat att utföra eller avstå från någon handling.

offences set forth in paragraph 1 perpetrated by any person or is otherwise an accomplice of a person who commits such an offence; or

(c) threatens, with or without a condition, as is provided for under national law, aimed at compelling a physical or juridical person to do or refrain from doing any act, to commit any of the offences set forth in paragraph 1, subparagraphs (b), (c) and (e), if that threat is likely to endanger the safe navigation of the ship in question.

Article 4

1. This Convention applies if the ship is navigating or is scheduled to navigate into, through or from waters beyond the outer limit of the territorial sea of a single State, or the lateral limits of its territorial sea with adjacent States.

2. In cases where the Convention does not apply pursuant to paragraph 1, it nevertheless applies when the offender or the alleged offender is found in the territory of a State Party other than the State referred to in paragraph 1.

Article 5

Each State Party shall make the offences set forth in article 3 punishable by appropriate penalties which take into account the grave nature of those offences.

Article 6

1. Each State Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in article 3 when the offence is committed:

(a) against or on board a ship flying the flag of the State at the time the offence is committed; or

(b) in the territory of that State, including its territorial sea; or

(c) by a national of that State.

2. A State Party may also establish its jurisdiction over any such offence when:

(a) it is committed by a stateless person whose habitual residence is in that State; or

(b) during its commission a national of that State is seized, threatened, injured or killed; or

(c) it is committed in an attempt to compel that State to do or abstain from doing any act.

3. En stat som är part och som har infört i punkt 2 nämnd domsrätt skall underrätta Internationella sjöfartsorganisationens generalsekreterare (nedan kallad "generalsekreteraren"). Om en sådan stat senare upphäver denna domsrätt, skall den underrätta generalsekreteraren.

4. Varje stat som är part skall vidta nödvändiga åtgärder för att kunna utöva sin domsrätt beträffande de i artikel 3 angivna brotten i de fall då den misstänkte uppehåller sig inom dess territorium och den inte utlämnar honom till någon av de stater som är parter och som har infört domsrätt i överensstämmelse med punkterna 1 och 2 i denna artikel.

5. Denna konvention utesluter inte att straffrättslig domsrätt utövas enligt nationell lag.

Artikel 7

1. En stat som är part inom vars territorium gärningsmannen eller en misstänkt gärningsman uppehåller sig skall, om den konstaterar att omständigheterna så kräver och i enlighet med sin lagstiftning, ta honom i förvar eller vidta andra åtgärder för att säkerställa hans närvaro under den tid som behövs för att inleda straffrättsligt förfarande eller utlämningsförfarande.

2. En sådan stat skall omedelbart göra en preliminär undersökning av omständigheterna i enlighet med sin egen lagstiftning.

3. En person som blir föremål för de i punkt 1 angivna åtgärderna skall ha rätt att

a) utan dröjsmål sätta sig i förbindelse med närmaste behöriga företrädare för den stat där han är medborgare eller som av annan anledning är behörig att upprätta sådan förbindelse eller, om han är statslös, den stat inom vars territorium han har sitt hemvist.

b) motta besök av en företrädare för denna stat.

4. De i punkt 3 avsedda rättigheterna skall utövas i enlighet med lagar och bestämmelser i den stat inom vars territorium den som har begått brottet eller misstänks för detta vistas, under förutsättning att dessa lagar och bestämmelser fullständigt tillgodoser de syften som de i punkt 3 angivna rättigheterna är avsedda att tillgodose.

5. När en stat som är part har tagit en per-

3. Any State Party which has established jurisdiction mentioned in paragraph 2 shall notify the Secretary-General of the International Maritime Organization (hereinafter referred to as "the Secretary-General"). If such State Party subsequently rescinds that jurisdiction, it shall notify the Secretary-General.

4. Each State Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in article 3 in cases where the alleged offender is present in its territory and it does not extradite him to any of the States Parties which have established their jurisdiction in accordance with paragraphs 1 and 2 of this article.

5. This Convention does not exclude any criminal jurisdiction exercised in accordance with national law.

Article 7

1. Upon being satisfied that the circumstances so warrant, any State Party in the territory of which the offender or the alleged offender is present shall, in accordance with its law, take him into custody or take other measures to ensure his presence for such time as is necessary to enable any criminal or extradition proceedings to be instituted.

2. Such State shall immediately make a preliminary inquiry into the facts, in accordance with its own legislation.

3. Any person regarding whom the measures referred to in paragraph 1 are being taken shall be entitled to:

(a) communicate without delay with the nearest appropriate representative of the State of which he is a national or which is otherwise entitled to establish such communication or, if he is a stateless person, the State in the territory of which he has his habitual residence;

(b) be visited by a representative of that State.

4. The rights referred to in paragraph 3 shall be exercised in conformity with the laws and regulations of the State in the territory of which the offender or the alleged offender is present, subject to the proviso that the said laws and regulations must enable full effect to be given to the purposes for which the rights accorded under paragraph 3 are intended.

5. When a State Party, pursuant to this

son i förvar i enlighet med denna artikel, skall den omedelbart underrätta de stater som har infört domsrätt i överensstämmelse med artikel 6, punkt 1, och, om den finner det lämpligt, andra berörda stater om att denna person tagits i förvar och om de omständigheter som ligger till grund för frihetsberövandet. Den stat som utför den preliminära undersökning som avses i punkt 2 i denna artikel skall snarast rapportera undersökningsresultatet till nämnda stater och ange huruvida den avser att utöva domsrätt i fallet.

Artikel 8

1. Befälhavaren på ett fartyg som är registrerat i en stat som är part ("flaggstaten") får till myndigheterna i varje annan stat som är part (den "mottagande staten") överlämna en person som han skäligen misstänker för att ha begått något av de i artikel 3 nämnda brotten.

2. Flaggstaten skall säkerställa att befälhavaren på dess fartyg som medför en person ombord, vilken befälhavaren har för avsikt att överlämna enligt punkt 1, har skyldighet att, när så är görligt och om möjligt innan fartyget kommer in på den mottagande statens territorialhav, underrätta myndigheterna i den mottagande staten om sin avsikt att överlämna en sådan person och skälen för detta.

3. Den mottagande staten skall acceptera överlämnandet utom i de fall då den har skäl att anse att konventionen inte är tillämplig på de handlingar som föranleder överlämnandet och skall förfara i enlighet med bestämmelserna i artikel 7. Varje vägran att acceptera ett överlämnande skall åtföljas av ett tillkännagivande av skälen för denna.

4. Flaggstaten skall säkerställa att befälhavaren på dess fartyg har skyldighet att ge den mottagande statens myndigheter det bevismaterial som han innehar och som hänförs till det påstådda brottet.

5. En mottagande stat, som har accepterat överlämnandet av en person enligt punkt 3, får i sin tur anmoda flaggstaten att acceptera överlämnande av denna person. Flaggstaten skall pröva varje sådan begäran och skall, om den ger sitt bifall, förfara i enlighet med bestämmelserna i artikel 7. Om flaggstaten avvisar en begäran, skall den för den mottagande staten ange skälen för detta.

article, has taken a person into custody, it shall immediately notify the States which have established jurisdiction in accordance with article 6, paragraph 1 and, if it considers it advisable, any other interested States, of the fact that such person is in custody and of the circumstances which warrant his detention. The State which makes the preliminary inquiry contemplated in paragraph 2 of this article shall promptly report its findings to the said States and shall indicate whether it intends to exercise jurisdiction.

Article 8

1. The master of a ship of a State Party (the "flag State") may deliver to the authorities of any other State Party (the "receiving State") any person who he has reasonable grounds to believe has committed one of the offences set forth in article 3.

2. The flag State shall ensure that the master of its ship is obliged, whenever practicable, and if possible before entering the territorial sea of the receiving State carrying on board any person whom the master intends to deliver in accordance with paragraph 1, to give notification to the authorities of the receiving State of his intention to deliver such person and the reasons therefor.

3. The receiving State shall accept the delivery, except where it has grounds to consider that the Convention is not applicable to the acts giving rise to the delivery, and shall proceed in accordance with the provisions of article 7. Any refusal to accept a delivery shall be accompanied by a statement of the reasons for refusal.

4. The flag State shall ensure that the master of its ship is obliged to furnish the authorities of the receiving State with the evidence in the master's possession which pertains to the alleged offence.

5. A receiving State which has accepted the delivery of a person in accordance with paragraph 3 may, in turn, request the flag State to accept delivery of that person. The flag State shall consider any such request, and if it accedes to the request it shall proceed in accordance with article 7. If the flag State declines a request, it shall furnish the receiving State with a statement of the reasons therefor.

Artikel 9

Ingenting i denna konvention skall på något sätt påverka folkrättens regler om staters behörighet att utöva domsrätt såvitt avser undersökning eller verkställighet ombord på fartyg som inte för deras flagga.

Artikel 10

1. Den stat som är part, inom vars territorium den som har begått brottet eller misstänks för detta påträffas, skall i fall då artikel 6 äger tillämpning, om den inte utlämnar honom, ha skyldighet att utan undantag och oberoende av om brottet begåtts inom dess territorium eller inte utan dröjsmål överlämna fallet till behöriga myndigheter för åtalsprövning enligt den statens lagar. Myndigheterna skall fatta beslut på samma sätt som i fråga om varje annat brott av allvarlig karaktär enligt lagen i den staten.

2. En person mot vilken ett förfarande inleds i samband med något av de brott som anges i artikel 3 skall tillförsäkras en rättvis behandling under alla skeden i förfarandet, däri inbegripet åtnjutandet av alla de rättigheter och garantier som föreskrivs för sådant förfarande i den stat inom vars territorium han uppehåller sig.

Artikel 11

1. De brott som anges i artikel 3 skall anses vara utlämningsbara enligt gällande utlämningsavtal mellan de stater som är parter. Stater som är parter åtar sig att uppta sådana brott bland de utlämningsbara brotten i varje framtida utlämningsavtal mellan dem.

2. Om en stat som är part, vilken gör utlämning beroende av förekomsten av ett avtal, mottar en utlämningsframställning från en annan stat som är part, med vilken den inte har något utlämningsavtal, kan den anmodade staten, om den så önskar, betrakta denna konvention som laglig grund för utlämning för de brott som anges i artikel 3. För utlämning skall gälla de övriga villkor som föreskrivs i den anmodade statens lag.

3. Stater som är parter, vilka inte gör utlämning beroende av förekomsten av ett avtal, skall sinsemellan betrakta de brott som anges i artikel 3 såsom utlämningsbara, varvid dock de villkor som föreskrivs i den anmodade statens lag skall gälla.

4. Om så är nödvändigt, skall de brott som anges i artikel 3 i fråga om utlämning

Article 9

Nothing in this Convention shall affect in any way the rules of international law pertaining to the competence of States to exercise investigative or enforcement jurisdiction on board ships not flying their flag.

Article 10

1. The State Party in the territory of which the offender or the alleged offender is found shall, in cases to which article 6 applies, if it does not extradite him, be obliged, without exception whatsoever and whether or not the offence was committed in its territory, to submit the case without delay to its competent authorities for the purpose of prosecution, through proceedings in accordance with the laws of that State. Those authorities shall take their decision in the same manner as in the case of any other offence of a grave nature under the law of that State.

2. Any person regarding whom proceedings are being carried out in connection with any of the offences set forth in article 3 shall be guaranteed fair treatment at all stages of the proceedings, including enjoyment of all the rights and guarantees provided for such proceedings by the law of the State in the territory of which he is present.

Article 11

1. The offences set forth in article 3 shall be deemed to be included as extraditable offences in any extradition treaty existing between any of the States Parties. States Parties undertake to include such offences as extraditable offences in every extradition treaty to be concluded between them.

2. If a State Party which makes extradition conditional on the existence of a treaty receives a request for extradition from another State Party with which it has no extradition treaty, the requested State Party may, at its option, consider this Convention as a legal basis for extradition in respect of the offences set forth in article 3. Extradition shall be subject to the other conditions provided by the law of the requested State Party.

3. States Parties which do not make extradition conditional on the existence of a treaty shall recognize the offences set forth in article 3 as extraditable offences between themselves, subject to the conditions provided by the law of the requested State.

4. If necessary, the offences set forth in article 3 shall be treated, for the purposes of

mellan stater som är parter behandlas som om de hade begåtts inte endast på den plats där de ägde rum utan även på en plats inom jurisdiktionsområdet för den stat som är part, vilken gör utlämningsframställningen.

5. En stat som är part, vilken erhåller mer än en begäran om utlämning från stater som har infört domsrätt i överensstämmelse med artikel 7 och som beslutar att inte lagföra skall, då den väljer stat till vilken den som har begått brottet eller misstänks för detta skall utlämnas, ta vederbörlig hänsyn till intressena och förpliktelserna för den stat som är part, vars flagga fartyget förde då brottet begicks.

6. Vid behandling av en framställning om utlämning av en misstänkt gärningsman enligt denna konvention skall den anmodade staten ta vederbörlig hänsyn till huruvida den misstänktes rättigheter enligt artikel 7, punkt 3, kan tillgodoses i den ansökande staten.

7. Bestämmelserna i alla konventioner och avtal om utlämning, som gäller mellan stater som är parter, ändras mellan dessa stater i den mån de avser de i denna konvention angivna brotten och är oförenliga med denna konvention.

Artikel 12

1. Stater som är parter skall lämna varandra största möjliga bistånd vid straffrättsliga förfaranden som inletts med anledning av brott som anges i artikel 3, häri inbegripet tillhandahållande av bevismaterial som de förfogar över och som behövs vid förfarandet.

2. Stater som är parter skall fullgöra sina skyldigheter enligt punkt 1 i överensstämmelse med de avtal om ömsesidigt bistånd som kan finnas mellan dem. Saknas sådant avtal, skall staterna lämna varandra bistånd enligt nationell lag.

Artikel 13

1. Stater som är parter skall samarbeta för att förhindra de brott som anges i artikel 3, särskilt genom att

a) vidta alla praktiskt möjliga åtgärder för att inom sina resp. territorier förhindra förberedelse till sådana brott inom eller utanför deras territorier;

b) utbyta upplysningar i enlighet med sin nationella lag samt samordna lämpliga administrativa och andra åtgärder i syfte att

extradition between States Parties, as if they had been committed not only in the place in which they occurred but also in a place within the jurisdiction of the State Party requesting extradition.

5. A State Party which receives more than one request for extradition from States which have established jurisdiction in accordance with article 7 and which decides not to prosecute shall, in selecting the State to which the offender or alleged offender is to be extradited, pay due regard to the interests and responsibilities of the State Party whose flag the ship was flying at the time of the commission of the offence.

6. In considering a request for the extradition of an alleged offender pursuant to this Convention, the requested State shall pay due regard to whether his rights as set forth in article 7, paragraph 3, can be effected in the requesting State.

7. With respect to the offences as defined in this Convention, the provisions of all extradition treaties and arrangements applicable between States Parties are modified as between States Parties to the extent that they are incompatible with this Convention.

Article 12

1. State Parties shall afford one another the greatest measure of assistance in connection with criminal proceedings brought in respect of the offences set forth in article 3, including assistance in obtaining evidence at their disposal necessary for the proceedings.

2. States Parties shall carry out their obligations under paragraph 1 in conformity with any treaties on mutual assistance that may exist between them. In the absence of such treaties, States Parties shall afford each other assistance in accordance with their national law.

Article 13

1. States Parties shall co-operate in the prevention of the offences set forth in article 3, particularly by:

(a) taking all practicable measures to prevent preparations in their respective territories for the commission of those offences within or outside their territories;

(b) exchanging information in accordance with their national law, and co-ordinating administrative and other measures taken as

förhindra brott som anges i artikel 3.

2. När ett fartygs resa har fördröjts eller avbrutits till följd av brott som anges i artikel 3, skall den stat som är part, inom vars territorium fartyget eller dess passagerare eller besättning befinner sig, ha skyldighet att vidta alla tänkbara ansträngningar för att undvika att fartyget, dess passagerare, besättning eller last otillbörligt kvarhålls eller försenas.

Artikel 14

Varje stat som är part, vilken har anledning befara att ett brott som anges i artikel 3 kommer att begås skall, i enlighet med sin nationella lag, så snabbt som möjligt lämna alla uppgifter av betydelse som den innehar till de stater som den förmodar skulle vara de stater som har infört domsrätt i överensstämmelse med artikel 6.

Artikel 15

1. Varje stat som är part skall i enlighet med sin nationella lag så snabbt som möjligt lämna generalsekreteraren alla tillgängliga uppgifter av betydelse rörande

- a) omständigheterna vid brottet;
- b) åtgärd som vidtagits enligt artikel 13, punkt 2;
- c) de åtgärder som vidtagits mot den som har begått brottet eller misstänks för detta samt, i synnerhet, utgången av ett utlämningsförfarande eller annat rättsligt förfarande.

2. Den stat som är part där den misstänkte lagförs skall i enlighet med sin nationella lag underrätta generalsekreteraren om den slutliga utgången av målet.

3. Uppgifter som har överlämnats enligt punkterna 1 och 2 skall av generalsekreteraren delges alla stater som är parter, medlemmar av Internationella sjöfartsorganisationen (nedan kallad "organisationen"), andra berörda stater samt vederbörande internationella mellanstatliga organisationer.

Artikel 16

1. Varje tvist mellan två eller flera stater som är parter om tolkningen eller tillämpningen av denna konvention, som inte kan biläggas genom förhandlingar inom rimlig tid, skall på begäran av någon av dem hän-

appropriate to prevent the commission of offences set forth in article 3.

2. When, due to the commission of an offence set forth in article 3, the passage of a ship has been delayed or interrupted, any State Party in whose territory the ship or passengers or crew are present shall be bound to exercise all possible efforts to avoid a ship, its passengers, crew or cargo being unduly detained or delayed.

Article 14

Any State Party having reason to believe that an offence set forth in article 3 will be committed shall, in accordance with its national law, furnish as promptly as possible any relevant information in its possession to those States which it believes would be the States having established jurisdiction in accordance with article 6.

Article 15

1. Each State Party shall, in accordance with its national law, provide to the Secretary-General, as promptly as possible, any relevant information in its possession concerning:

- (a) the circumstances of the offence;
- (b) the action taken pursuant to article 13, paragraph 2;
- (c) the measures taken in relation to the offender or the alleged offender and, in particular, the results of any extradition proceedings or other legal proceedings.

2. The State Party where the alleged offender is prosecuted shall, in accordance with its national law, communicate the final outcome of the proceedings to the Secretary-General.

3. The information transmitted in accordance with paragraphs 1 and 2 shall be communicated by the Secretary-General to all States Parties, to Members of the International Maritime Organization (hereinafter referred to as "the organization"), to the other States concerned, and to the appropriate international intergovernmental organizations.

Article 16

1. Any dispute between two or more States Parties concerning the interpretation or application of this Convention which cannot be settled through negotiation within a reasonable time shall, at the request of one of

skjutas till skiljedom. Om parterna inom sex månader från dagen för begäran om skiljedom inte kan enas om skiljedomsförfarandet, kan vilken part som helst hänskjuta tvisten till Internationella domstolen genom en begäran enligt domstolens stadga.

2. Varje stat kan vid tidpunkten för undertecknande, ratifikation, antagande eller godkännande av eller vid anslutning till denna konvention förklara att den inte anser sig bunden av någon av eller alla bestämmelserna i punkt 1. De övriga stater som är parter skall inte vara bundna av dessa bestämmelser i förhållande till part som har gjort ett sådant förbehåll.

3. Varje stat som har gjort ett förbehåll enligt punkt 2 kan när som helst återta förbehållet genom underrättelse till generalsekreteraren,

Artikel 17

1. Denna konvention skall vara öppen för undertecknande i Rom den 10 mars 1988 av de stater som deltagit i den internationella konferensen om bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet och i organisationens högkvarter av alla stater från den 14 mars 1988 till den 9 mars 1989. Därefter skall den förbli öppen för anslutning.

2. Stater kan uttrycka sitt samtycke att vara bundna av denna konvention genom

a) undertecknande utan förbehåll för ratifikation, godtagande eller godkännande; eller

b) undertecknande som förutsätter ratifikation, godtagande eller godkännande följt av ratifikation, godtagande eller godkännande; eller

c) anslutning.

3. Ratifikation, godtagande, godkännande eller anslutning skall ske genom deponering av tillämpligt instrument hos generalsekreteraren.

Artikel 18

1. Denna konvention träder i kraft nittio dagar efter den dag då femton stater antingen har undertecknat den utan förbehåll för ratifikation, godtagande eller godkännande eller deponerat ett ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument.

2. I förhållande till en stat som deponerar ett ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument avseende denna konvention efter det att villkoren för kon-

them, be submitted to arbitration. If, within six months from the date of the request for arbitration, the parties are unable to agree on the organization of the arbitration any one of those parties may refer the dispute to the International Court of Justice by request in conformity with the Statute of the Court.

2. Each State may at the time of signature or ratification, acceptance or approval of this Convention or accession thereto, declare that it does not consider itself bound by any or all of the provisions of paragraph 1. The other States Parties shall not be bound by those provisions with respect to any State Party which has made such a reservation.

3. Any State which has made a reservation in accordance with paragraph 2 may, at any time, withdraw that reservation by notification to the Secretary-General.

Article 17

1. This Convention shall be open for signature at Rome on 10 March 1988 by States participating in the International Conference on the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Maritime Navigation and at the Headquarters of the Organization by all States from 14 March 1988 to 9 March 1989. It shall thereafter remain open for accession.

2. States may express their consent to be bound by this Convention by:

(a) signature without reservation as to ratification, acceptance or approval; or

(b) signature subject to ratification, acceptance or approval, followed by ratification, acceptance or approval; or

(c) accession.

3. Ratification, acceptance, approval or accession shall be effected by the deposit of an instrument to that effect with the Secretary-General.

Article 18

1. This Convention shall enter into force ninety days following the date on which fifteen States have either signed it without reservation as to ratification, acceptance or approval, or have deposited an instrument of ratification, acceptance, approval or accession in respect thereof.

2. For a State which deposits an instrument of ratification, acceptance, approval or accession in respect of this Convention after the conditions for entry into force thereof

ventionens ikraftträdande har uppfyllts träder ratifikationen, godtagandet, godkännandet eller anslutningen i kraft nittio dagar efter dagen för sådan deponering.

Artikel 19

1. Denna konvention kan sägas upp av en stat som är part vid vilken tidpunkt som helst efter ett år från den dag då konventionen träder i kraft för den staten.

2. Uppsägning skall ske genom deponering av uppsägningsinstrument hos generalsekretären.

3. En uppsägning träder i kraft ett år, eller den längre period som kan anges i uppsägningsinstrumentet, efter det att generalsekretären mottagit uppsägningen.

Artikel 20

1. En konferens kan sammankallas av organisationen i syfte att se över eller ändra denna konvention.

2. Generalsekretären skall, i syfte att se över eller ändra denna konvention, sammankalla en konferens med de stater som är parter i konventionen på begäran av en tredjedel eller tio av staterna, beroende på vilket antal som är högst.

3. Ett ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument som deponeras efter dagen för ikraftträdandet av en ändring i denna konvention skall anses avse den ändrade konventionen.

Artikel 21

1. Denna konvention skall deponeras hos generalsekretären.

2. Generalsekretären skall

a) underrätta alla stater som har undertecknat eller anslutit sig till denna konvention och samtliga medlemmar i organisationen om

i) varje nytt undertecknande eller ny deponering av ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument samt dagen för detta;

ii) dagen för ikraftträdandet av denna konvention;

iii) deponering av uppsägningsinstrument avseende denna konvention och dagen då det mottogs samt dagen då uppsägningen träder i kraft;

iv) mottagande av förklaring eller under rättelse enligt denna konvention;

b) sända bestyrkta kopior av denna kon-

ventionens ikraftträdande har uppfyllts, the ratification, acceptance, approval or accession shall take effect ninety days after the date of such deposit.

Article 19

1. This Convention may be denounced by any State Party at any time after the expiry of one year from the date on which this Convention enters into force for that State.

2. Denunciation shall be effected by the deposit of an instrument of denunciation with the Secretary-General.

3. A denunciation shall take effect one year, or such longer period as may be specified in the instrument of denunciation, after the receipt of the instrument of denunciation by the Secretary-General.

Article 20

1. A conference for the purpose of revising or amending this Convention may be convened by the Organization.

2. The Secretary-General shall convene a conference of the States Parties to this Convention for revising or amending the Convention, at the request of one third of the States Parties, or ten States Parties, whichever is the higher figure.

3. Any instrument of ratification, acceptance, approval or accession deposited after the date of entry into force of an amendment to this Convention shall be deemed to apply to the Convention as amended.

Article 21

1. This Convention shall be deposited with the Secretary-General.

2. The Secretary-General shall:

(a) inform all States which have signed this Convention or acceded thereto, and all Members of the Organization, of:

(i) each new signature or deposit of an instrument of ratification, acceptance, approval or accession together with the date thereof;

(ii) the date of the entry into force of this Convention;

(iii) the deposit of any instrument of denunciation of this Convention together with the date on which it is received and the date on which the denunciation takes effect;

(iv) the receipt of any declaration or notification made under this Convention;

(b) transmit certified true copies of this

vention till alla stater som har undertecknat eller anslutit sig till konventionen.

3. Så snart denna konvention träder i kraft skall depositarien sända en bestyrkt kopia till Förenta Nationernas generalsekreterare för registrering och publicering enligt artikel 102 i Förenta Nationernas stadga.

Artikel 22

Denna konvention upprättas i ett enda original på arabiska, kinesiska, engelska, franska, ryska och spanska, vilka texter är lika giltiga.

TILL BEKRÄFTELSE HÄRPÅ har undertecknade, därtill vederbörligen befullmäktigade av sina resp. regeringar, undertecknat denna konvention.

UPPRÄTTAD I Rom den 10 mars 1988.

Convention to all States which have signed this Convention or acceded thereto.

3. As soon as this Convention enters into force, a certified true copy thereof shall be transmitted by the Depositary to the Secretary-General of the United Nations for registration and publication in accordance with Article 102 of the Charter of the United Nations.

Article 22

This Convention is established in a single original in the Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish languages, each text being equally authentic.

IN WITNESS WHEREOF the undersigned being duly authorized by their respective Governments for that purpose have signed this Convention.

DONE AT ROME this tenth day of March one thousand nine hundred and eighty-eight.